

Eläinlääkäripalvelulain uudistamista koskevan työryhmän sihteeristölle

KKV:n näkemykset vaihtoehtoisista perusratkaisusta eläinlääkäripalvelujen järjestämisvastuuta koskevaksi lainsäädännöksi

Asia

Eläinlääkäripalvelut-työryhmän jäseniä on pyydetty toimittamaan kirjalliset näkemyksensä vaihtoehtoisista perusratkaisuista eläinlääkäripalvelujen järjestämisvastuuta koskevaksi lainsäädännöksi 15.10.2021 mennessä. Työryhmälle on 4.10.2021 toimitettu täydennetty versio 27.9.2021 kokouksessa esitetyistä muistiosista. KKV pitää myönteisenä, että esillä on useampia eri sääntelyvaihtoehtoja. KKV arvioi muistiossa esitetyjä vaihtoehtoisia malleja kilpailun ja markkinoiden toimivuuden näkökulmasta.

Vaihtoehtojen arviointi

Perusvaihtoehto 1

Perusvaihtoehdossa 1 ei tehtäisi lainuudistusta, vaan säilytettäisiin nykytila. Voimassa olevan lain mukaan hyötyeläinten peruseläinlääkäripalvelujen ja kaikkien eläinten kiireellisen eläinlääkärinavun järjestäminen on kunnille pakollista kaikilla alueilla. Seura- ja harrastuseläinten peruseläinlääkäripalvelujen järjestäminen on kunnille pakollista vain alueilla, joilla niitä ei muutoin ole saatavilla.

Toistaiseksi kilpailutilanteessa markkinoilla tarjottuja kunnallisia eläinlääkäripalveluita ei ole yhtiöitetty ja niitä tarjotaan subventoituun hintaan. Kuten muistiossa on todettu, nykytilanne on ongelmallinen suhteessa kuntalakiin, jossa säädetään yhtiöittämisvelvollisuudesta ja markkinaperusteisesta hinnoittelusta. KKV toteaa, että samoista syistä nykytilanne on ongelmallinen myös suhteessa kilpailulakiin, jonka 4 a luku edellyttää tasapuolisia kilpailuedellytyksiä julkisen ja yksityisen elinkeinotoiminnan välillä, ja antaa KKV:lle toimivallan puuttua sellaisiin julkisyhteisöjen elinkeinotoiminnassaan käyttämiin rakenteisiin ja menettelyihin, jotka voisivat vääristää kilpailua.

Ottaen huomioon, että eläinlääkintähuoltolain hinnoittelua ohjaavien säännösten on alan toimijoiden keskuudessa tulkittu koskevan myös kuntien vapaaehtoisesti järjestämiä eläinlääkäripalveluja ja estävän kuntalain edellyttämän markkinaperusteisen hinnoittelun, KKV katsoo, että eläinlääkäripalveluita koskevaa lainsäädäntöä on uudistettava vähintään kilpailullisen toiminnan markkinaperusteisen hinnoittelun varmistamiseksi. Säännösten tulee siten mahdollistaa hinnoittelu, jossa huomioidaan kilpailullisesta toiminnasta saadut tulot ja tuottamisesta aiheutuvat muuttuvat kulut ja tähän toimintaan kohdistettavissa oleva osa kiinteistä kuluista. Investointeihin liittyvät poistot ja rahoituskulut olisi otettava huomioon kustannuksina siltä osin kuin kyseiset investoinnit ovat välttämättömiä tehtävän hoitamiseksi. Lisäksi hinnoittelussa on otettava huomioon toimintaan sitoutuneelle pääomalle kohtuullinen tuotto.

Tarvittaessa on luotava myös muita säännöksiä, joilla varmistetaan, että kunnalla on tiedossa kaikki kilpailullisesta toiminnasta aiheutuvat tulot ja kustannukset. Lisäksi järjestämisvastuun sisältöä tulee siihen kuuluvien palvelujen ja yksityisen palvelutarjonnan riittämättömyyden osalta tarkentaa. KKV katsoo edellä esitetyn perusteella, että perusvaihtoehtoa 1 ei voida pitää kannattavana vaihtoehtona.

Perusvaihtoehto 2

Perusvaihtoehdossa 2 laki uudistettaisiin siten, että kuntien järjestämisvastuu seura- ja harrastuseläinten kiireettömien peruseläinlääkäripalvelujen osalta olisi edelleen vain alueilla, joilla mainittuja palveluja ei olisi muutoin saatavilla. Peruseläinlääkäripalvelun ja kiireellisen eläinlääkäriavun määritelmiä tarkennettaisiin siten, että järjestämisvastuu kattaisi enintään ne palvelut, joita vaihtoehdossa 3 ja 4 tarkoitetaan. Lisäksi täsmennettäisiin asiakashintoja koskevia säännöksiä siten, että markkinaperusteinen hinta peritään muista kuin järjestämisvastuuseen kuuluvista palveluista.

KKV katsoo, että perusvaihtoehto 2 olisi valtakunnallisesti tarkastellen nyky-mallia myönteisempi vaihtoehto kilpailun ja markkinoiden toimivuuden kannalta, koska kilpailutilanteessa markkinoilla tarjottuihin palveluihin sovellettaisiin markkinaperusteista hinnoittelua, kuten kilpailulaki ja kuntalaki edellyttävät. Lisäksi aiempaa selkeämmät peruseläinlääkäripalvelun ja kiireellisen eläinlääkäriavun määritelmät helpottaisivat toiminnan luonteen arviointia kunnissa ja kilpailuviranomaisessa sekä lisäksi kuntien toiminnan ennakoitavuutta myös muiden markkinatoimijoiden näkökulmasta.

Perusvaihtoehto 3

Perusvaihtoehdossa 3 laki uudistettaisiin muistion mukaan siten, että kunnan järjestämisvastuu koskisi nykykäytännön mukaisesti järjestettävää "minimikokonaisuutta", johon sisältyisivät palvelut, jotka katsotaan välttämättömiksi kaikkien eläinten terveyden ja hyvinvoinnin sekä kansanterveyden kannalta, ja joita ei voida irrottaa kokonaisuudesta ilman, että jäljelle jäävien palvelujen järjestäminen huomattavasti vaikeutuisi. Järjestämisvastuu olisi kuitenkin voimassa vain, jos alueella ei muutoin olisi tarjolla mainittua palvelukokonaisuutta siten, että palvelut ovat saavutettavissa kohtuullisella etäisyydellä, kohtuullisessa ajassa ja kohtuuhintaisesti.

KKV toteaa, että nykytilaan verrattuna perusvaihtoehto 3 tarkoittaisi järjestämisvastuun supistumista ja vastaavasti vapaan kilpailun piirissä olevan markkinan kasvua alueilla, joilla on seura- ja harrastuseläinten peruseläinlääkäripalvelujen lisäksi riittävästi yksityistä tarjontaa myös kaikkien kotieläinten kiireellisissä eläinlääkäripalveluissa (päivystys) ja tuotantoeläinten peruseläinlääkäripalveluissa. Toisaalta alueilla, joilla on riittävästi yksityistä tarjontaa seura- ja harrastuseläinten peruseläinlääkäripalveluissa, mutta ei tuotantoeläinten peruseläinlääkäripalveluissa, kiireellisissä palveluissa ja/tai seura- ja harrastuseläinten kiireellisissä palveluissa, vaihtoehto tarkoittaisi kunnan lakisääteisten tehtävien laajentumista ja supistaisi nykyistä vapaan kilpailun piirissä olevaa markkinaa vastaavasti. Vaihtoehdolla voisi siis olla sekä myönteisiä että kielteisiä vaikutuksia markkinoihin ja kilpailuun.

Kommentoitavana olevassa muistiossa on pidetty kunnan toiminnan laajenemista pelkästään teoreettisena kehityskulkuna. KKV korostaa, että vaikka muutos lakisääteisen tehtävän laajuuteen ei merkitsi laajennusta kuntien nykyiseen palvelutuotantoon siksi, että kunnat ovat jo tuottaneet palveluita esitetystä laajuudesta vapaaehtoisesti, muutoksella on silti merkitystä kilpailun ja yksityisten palveluntarjoajien toiminnan kannalta. Näin on siksi, että voimassa olevan sääntelyn perusteella yksityiset palveluntarjoajat ovat voineet luottaa siihen, että kuntien tulee hinnoitella muut kuin voimassa olevan lain mukaiset palvelunsa markkinaperusteisesti ja muutoinkin toimia näiden palvelujen osalta kilpailu- ja kuntalain mukaisesti. Ehdotetussa mallissa aiemmin kilpailullisiksi luokiteltavat palvelut muuttuisivat lakisääteisiksi, jos alueella ei olisi riittävää yksityistä tarjontaa kaikille eläimille ja kaikkina vuorokauden aikoina. Palvelut siirtyisivät siten markkinaperusteisesti hinnoiteltavien ja yhtiöittämisvelvollisuuden piirissä olevien palvelujen piiristä julkisista varoista subventoitujen palveluiden piiriin. Tällä voi olla vaikutusta esimerkiksi yksityisten palveluntarjoajien tuotantopäätöksiin ja sen myötä eläinlääkäripalveluiden tarjoomaan. Vaihtoehdon kokonaisvaikutusten arviointia hankaloittaa se, että tietoja yksityisten palveluiden riittävydestä ja kunnallisten eläinlääkäripalveluiden liikevaihdosta eri alueilla ei ole käytettävissä. Vaihtoehto olisi kilpailun tasapuolisuuden kannalta jossain määrin nykytilaa parempi siinä mielessä, että palveluluettelon kuulumattomat palvelut tulisi hinnoitella markkinaperusteisesti. Kunnan järjestämisvastuuseen kuuluvien palveluiden tarkempi määrittely puolestaan parantaisi yksityisten toimijoiden edellytyksiä ennakoita julkisesti tuetun palvelutarjonnan laajuutta ja kuntien edellytyksiä rajata kunnan toiminnasta kilpailullisen toiminnan osuus.

Markkinapuutteen arvioinnin osalta KKV toteaa, että arvio olisi hyvä tehdä alueellisesti. Mikäli lain uudistuksessa päädytään valitsemaan vaihtoehto 3, sen pykälämuotoilussa tai perusteluissa tulisi huomioida, että yksityinen palvelutarjonta voi olla saavutettavissa kohtuullisella etäisyydellä, vaikka se ei sijaitsisikaan omassa vaan naapurikunnassa. Vaihtoehdossa 3 on myös todettu, että kunta voisi tarjota palveluja vain yhtiöitettynä markkinaperusteisella hinnalla, jos järjestämisvastuun kynnyks ei laukeaisi. KKV toteaa, että tämä edellyttäisi nimenomaista säännöstä eläinlääkäripalveluita koskevaan lakiin, sillä muutoin toiminnan rakenteen arviointi olisi tehtävä tapauskohtaisesti kilpailulain 30 a §:n ja kuntalain 127 §:n yhtiöittämispoikkeusta koskevien säännösten perusteella.

Perusvaihtoehto 4

Perusvaihtoehdossa 4 laki uudistettaisiin siten, että nykyinen julkinen palvelujärjestelmä turvattaisiin mahdollisimman pitkälle nykyisessä laajuudessa. Muistion mukaan kunnan järjestämisvastuu koskisi eläinsuojelun ja eläinten hyvinvoinnin kannalta välttämättömiä palveluja kaikille eläinlajeille (ehdotettu 9 §). Näihin välttämättömiin palveluihin on edellä vaihtoehdon 3 kohdalla viitattu "minimikokonaisuutena". Minimikokonaisuuteen sisältyvät palvelut tulisi järjestää virka-aikana sekä kiireellinen apu lisäksi muinakin aikoina. Perusvaihtoehto 4 poikkeaa vaihtoehdosta 3 siten, että kunnalla olisi

näissä eläinlääkäripalveluissa järjestämisvastuu riippumatta alueen yksityisestä tarjonnasta.

KKV:n näkemyksen mukaan perusvaihtoehto 4 tarkoittaisi kunnan lakisääteisen palvelutarjonnan laajentumista uusille alueille. Nykymallissa alueilla, joilla on ollut riittävästi yksityistä tarjontaa seura- ja harrastuseläinten peruseläinlääkäripalveluissa, kunnilla ei ole ollut lakisääteistä palvelutarjontaa, vaan toiminta on perustunut vapaaehtoisuuteen. Vapaaehtoisuuteen perustuva palvelutarjonta on kilpailullista toimintaa, johon sovelletaan kilpailu- ja kuntalain velvoitteita. Uudistuksen myötä kuntien palvelutarjonta näilläkin alueilla muuttuisi lakisääteiseksi ja julkisin varoin subventoiduksi. KKV toistaa vaihtoehdon 3 yhteydessä toteamansa ja korostaa, että vaikka muutos lakisääteisen tehtävän laajuuteen ei merkitsisi laajennusta kuntien nykyiseen palvelutuotantoon siksi, että kunnat ovat jo tuottaneet palveluita esitetyssä laajuudessa vapaaehtoisesti, muutoksella on silti merkitystä kilpailun ja yksityisten palveluntarjoajien toiminnan kannalta. Sillä, että palvelut siirtyisivät markkinaperusteisesti hinnoiteltavien ja yhtiöittämisvelvollisuuden piirissä olevien palvelujen piiristä julkisista varoista subventoitujen palveluiden piiriin, voi olla vaikutusta esimerkiksi yksityisten palveluntarjoajien tuotantopäätöksiin.

Vaihtoehdon 3 tavoin myös vaihtoehto 4 olisi kilpailuedellytysten tasapuolisuuden kannalta nykymallia parempi siinä mielessä, että palveluluetteloon kuulumattomat palvelut tulisi hinnoitella markkinaperusteisesti ja järjestämisvastuuseen kuuluvat palvelut olisi tarkemmin määritelty.

Kustannuksiin liittyvä mahdollinen lisäelementti vaihtoehtoihin 2–4

Muistiossa on todettu, että vaihtoehtoihin 2-4 olisi mahdollista liittää muutos, jolla lakisääteisistä vastaanottokäynneistä perittävää kunnallista maksua koskevat säännökset väljentyisivät siten, että maksulla voitaisiin kattaa toimiloista, työvälineistä ja avustavan henkilökunnan palkkauksesta aiheutuvien kustannusten lisäksi myös muita kunnalle aiheutuvia kustannuksia. KKV toteaa, ettei kilpailuneutraaliteettisääntely koske kuntien lakisääteisiä palveluita eikä siten aseta vaatimuksia myöskään niiden hinnoittelulle. KKV kuitenkin kannattaa muutosta siinä mielessä, että kuntien lakisääteisen velvollisuuden mahdollisesti laajentuessa nykyisestä, saattaa muutoksen vaikutus yksityisten palveluntarjoajien tuotantopäätöksiin olla lievempi kuin tilanteessa, jossa subventio olisi suurempi ja kuntien asiakkailta perimä hinta alhaisempi.

Perusvaihtoehto 5

Perusvaihtoehdossa 5 laki uudistettaisiin siten, että valvontatehtävät siirrettäisiin valtiolle, kuntien eläinlääkäripalveluja koskeva järjestämisvastuu säilytettäisiin ja säännökset asiakashinnoista poistettaisiin (ns. Norjan malli). Muistion mukaan kunnan järjestämisvastuu koskisi eläinsuojelun ja eläinten hyvinvoinnin kannalta välttämättömiä palveluja kaikille eläinlajeille, esimerkiksi vastaavalla tavalla kuin ehdotetun lain 9 §:ssä. KKV:n tulkinnan mukaan kyse olisi siis samasta "minimikokonaisuudesta" kuin vaihtoehdossa 3. Vaihtoehdossa 5 minimikokonaisuuteen kuuluvat palvelu tulisi järjestää virka-aikana sekä kiireellinen apu lisäksi muinakin aikoina. Kunta voisi järjestää palvelut ostopalveluna tai omana tuotantonaan kuten nykyisin.

KKV toteaa, että vaihtoehdon vaikutuksia kilpailuun on vaikea arvioida käytävissä olevien tietojen perusteella. Kilpailuvaikutukset riippuisivat muun muassa siitä, olisiko kunnilla järjestämisvastuu vai velvollisuus varmistaa palveluiden saatavuus ja eläinlääkäriverkon kattavuus, kuten Norjassa vaikuttaisi olevan. Mikäli kysymys olisi järjestämisvastuusta, vaihtoehto 5 merkitsisi vaihtoehdon 4 mukaista kunnan järjestämisvastuun laajennusta. Vaihtoehdon kilpailuvaikutukset riippuisivat myös siitä, missä määrin ja millä tavoin yksityisiä palveluja mahdollisesti tuettaisiin, ja missä määrin kunnat luopuisivat eläinlääkäripalveluiden tuottamisesta ja alkaisivat ostaa palveluita yksityisiltä. Ottaen huomioon, että muistion mukaan kunnaneläinlääkäriverkojen ylläpitäminen muuttuisi kunnaneläinlääkäreiden virkatehtävien poistumisen myötä tarpeettomaksi, KKV pitää mahdollisena, että kunnat voisivat laajentaa ostopalveluiden käyttöä. Tämä puolestaan laajentaisi kilpailun piirissä olevaa markkinaa nykyisestä, sillä yksityiset palvelutarjoajat saisivat mahdollisuuden laajentaa toimintaansa julkiseen palvelutuotantoon osallistumalla tarjouskilpailuun. Myönteisiä kilpailuvaikutuksia vahvistaisi se, jos palveluiden hankinnat kilpailutettaisiin riittävän tiheästi. Toisaalta kaikki eläinlääkäripalvelut kattava järjestämisvastuu voisi johtaa siihen, että kunnat päättäisivät jatkossakin tarjota eläinlääkäripalveluita kaikille eläimille kaikkina vuorokauden aikoina, jos alueella ei olisi yksityisesti saatavilla esimerkiksi tuotantoeläinten päivystyspalveluja. Tällöin vaikutukset kilpailuun ja markkinoihin olisivat samat kuin vaihtoehdossa 4.

Vaihtoehdolla 5 olisi todennäköisesti sitä enemmän myönteisiä vaikutuksia kilpailuun ja markkinoihin, mitä lähempänä se olisi Norjan mallia. Muistion mukaan Norjassa kunnan järjestämisvelvoitteeseen kuuluvia palveluita ei ole määritetty tarkemmin, ja arviointi painottuu kiireellisten palveluiden saatavuuteen. Luken selvityksen¹ mukaan päivystyspalvelujen järjestämisvelvoitteessa pääpaino on selvästi tuotantoeläinten päivystyksessä. Pieneläimille eläinlääkäripalveluita on paremmin saatavilla ja niiden päivystys on ensi sijassa järjestetty muilla keinoin. Klinikat voivat kierrättää päivystysvuoroja, esimerkiksi Bergenissä päivystysvastuu on ilmeisesti jaettu 10 pienelle klinikalle ja kestää viikon kerrallaan.² KKV katsoo, että myös Suomessa voitaisiin selvittää ja harkita Norjassa käytössä olevaa mahdollisuutta muodostaa yksityisiä päivystysrinkejä sekä mahdollisuutta tukea yksityisiä päivystyspalveluja ja tuotantoeläimille suunnattuja liikkuvia eläinlääkäripalveluja. Tämä voisi olla perusteltua erityisesti, jos kunnaneläinlääkärijärjestelmää ei muutoin olisi mahdollista ylläpitää kilpailuneutraalisti.

Kilpailun kannalta paras vaihtoehto

Muistiossa esitetyistä vaihtoehdoista kilpailun kannalta parhaalta vaikuttaisi vaihtoehto 2 olettaen, että myös vaihtoehto 5 merkitsisi kunnan järjestämisvastuun laajentamista. Mikäli järjestämisvastuu ei kuitenkaan laajenisi

¹ Jarkko K. Niemi, Kauko Koikkalainen ja Timo Karhula (2017). Eläinlääkäripalvelujen saatavuus ja kustannukset. Valtioneuvoston selvitys- ja tutkimustoiminnan julkaisusarja 13/2017

² Lotta Raunio (2020). Practice perspective on veterinary services in Estonia, Sweden and Norway – a pilot study. Estonian University of Life Sciences. Veterinary medicine. Graduation thesis. [Liite 22.9.2020 kokoukseen](#)

vaihtoehdossa 5, vaan kyse olisi palveluiden saatavuuden varmistamisesta eikä järjestämisvastuuta nykyiseen tapaan olisi, jos alueella olisi muutoin saatavilla peruseläinlääkäripalveluja seura- ja harrastuseläimille, vaihtoehto 5 olisi suotuisin kilpailun ja markkinoiden kannalta.

KKV:n muita järjestämismallin valintaan liittyviä huomioita

KKV toteaa, että järjestämismallin valinnassa on huomioitava kilpailuvaikutusten lisäksi myös yleisen edun edellyttämien palvelujen tarjonnan turvaaminen.

Työryhmän sihteeristö on esittänyt huolenaan, että kilpailu- ja kuntalain neutraliteettisäännösten vaatimukset voisivat johtaa siihen, että kunnat laajalti yhtiöittäisivät palveluitaan tai luopuisivat vapaaehtoisesti tuottamiensa eläinlääkäripalveluiden tarjoamisesta. Sihteeristön näkemyksen mukaan kunnat eivät tällöin voisi järjestää kunnaneläinlääkärijärjestelmän kannalta tarkoituksenmukaista palvelukokonaisuutta.

Yhtiöittäminen pelkästään kunnille vapaaehtoisten palvelujen osalta sekä lakisääteisten tuotantoeläinten hoidon ja ympärivuorokautisen päivystyksen jättäminen kuntaan ei olisi kommentoitavana olevan muistion mukaan useissa tapauksissa tarkoituksenmukaista. Eläinlääkäreitä ei riittäisi sekä yhtiöön että ydinkunnan virkoihin. Yhtiöittäminen vähentäisi merkittävästi virkaeläinlääkäreiden määrää ja toiminnan joustavuutta siinä, että praktikkoeläinlääkärit voivat hoitaa myös virkatehtäviä (valvonta). Virkoihin tulisi muutoksen jälkeen merkittävää tyhjäkäyntiä.

Sihteeristön näkemyksen mukaan myös vapaaehtoisten palveluiden tuottamisesta luopuminen kunnissa vähentäisi kunnaneläinlääkäri virkojen houkuttelevuutta työhön tulevan tyhjäkäynnin ja ansiotulojen vähenemisen seurauksena.

Sihteeristö on lisäksi todennut kunnille olevan vaikeaa jatkuvasti arvioida alueen yksityisen palvelun riittävyyttä määrän, sisällön ja alueellisen sijainnin näkökulmasta sekä mukautua tilanteiden muuttuessa järjestämisvastuunsa muutokseen (oman palvelutuotannon käynnistäminen tai sen alasajo).

KKV on lausunnossaan 26.8.2021 työryhmän sihteeristölle todennut, että järjestämisvastuun selkeyttämiseksi voitaisiin pohtia, auttaisiko yksityisen palvelutarjonnan riittävyyden arviointia se, että yksityisillä palveluntarjoajilla olisi jonkinlainen toiminnan harjoittamista ja sen lopettamista koskeva raportointi- tai ilmoitusvelvollisuus ja sen lisäksi kunnille laadittaisiin ohjeistus siitä, millainen määrä eläinlääkäreitä katsotaan riittäväksi esimerkiksi tiettyä asukasmäärää kohden. Mahdollisiin järjestämisvastuun muutokseen puolestaan olisi mahdollista varautua juuri markkinaperusteisesti tarjottujen vapaaehtoisten palveluiden avulla. Tällöin voitaisiin yksityisen palvelutarjonnan muuttuessa välttyä palveluiden alasajolta tai niiden uudelleen käynnistämiseltä. Järjestämisvastuun muutokseen sopeutuminen kunnissa voisi yksinkertaisimmillaan tapahtua hinnastoja muuttamalla. KKV korostaa lisäksi, että seura- ja harrastuseläimille tarjottujen peruseläinlääkäripalvelujen yhtiöittäminen ei välttämättä tarkoittaisi, että kunnan palveluksessa olevien eläinlääkäreiden

14.10.2021

määrää tarvitsi lisätä, sillä kunnaneläinlääkäreille voitaisiin mahdollisesti tarjota mahdollisuutta toimia sekä ydinkunnan virassa että osa-aikaisesti yhtiön palveluksessa. Esimerkiksi työryhmän tietoon saatetussa "Eläinlääkintäpalvelujen kehittäminen Pohjois-Savossa" -hankkeen loppuraportissa on todettu, että useilla yhteistoiminta-alueilla on jo käytössä sopimuksia 40 – 80 %:n työajoista. KKV pitää mahdollisena myös sitä, että alueiden kunnaneläinlääkärit olisivat halukkaita tarjoamaan sivutoimisesti peruseläinlääkäripalveluja seura- ja harrastuseläimille, vaikka kunnat päättäisivät kokonaan luopua seura- ja harrastuseläinten peruseläinlääkäripalveluista. Tällä tavoin kunnaneläinlääkäreiden olisi mahdollista myös ylläpitää seura- ja harrastuseläimille tarjottavaan kiireelliseen eläinlääkäriapuun liittyvää osaamistaan ja korvata viranhoidosta saamansa ansion mahdollista vähentymistä.

Edellä sanotun perusteella KKV katsoo, että kunnaneläinlääkärijärjestelmää on mahdollista uudistaa siten, että myös kilpailunäkökohdat huomioidaan. KKV:n kilpailun kannalta suotuisimmiksi toteamia malleja ei siten ole perusteltua sulkea jatkovalmistelusta pois, ellei voida tosiasiallisesti osoittaa, että kilpailuneutraaliteettivaatimukset todennäköisesti johtaisivat tilanteeseen, jossa palvelutarjonta ei olisi yleisen edun toteutumiseksi riittävää, kun otetaan huomioon myös yksityinen palvelutarjonta.

Kirsi Leivo
pääjohtaja

Mia Salonen
tutkimuspäällikkö